

РЕШЕНИЕ

№ 2342

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7827** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 във връзка с чл. 208 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. чл. 147 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. „К. И.“, код по БУЛСТАТ[ЕИК], срещу Решение № ПИ-225/22.07.2021 г. на Е. М. Н. – изпълняващ длъжността директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. (ТД на НАП – С.), с което са оставени без разглеждане жалби с вх. № 2553-00-269/09.07.2021 г. и вх. № 2553-00-278/13.07.2021 г. по регистъра на дирекция СДО при ТД на НАП С., подадени от Д. „К. И.“, код по БУЛСТАТ[ЕИК], и „К. И. ИНТЕРНЕВЪНЕЛ И.. – КЛОН БЪЛГАРИЯ“, ЕИК[ЕИК], срещу запорно съобщение изх. № С212225-146-0001580/05.07.2021 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С21225-022-0048323/05.07.2021 г., поради липса на процесуална легитимация.

В жалбата се твърди неправилност и незаконосъобразност на процесното Решение поради противоречие с материалноправни норми и с целта на закона. По отношение на процесуалната легитимация жалбоподателят е изложил аргументи, че административният орган е следвало да приложи чл. 266 и сл. ДОПК, касаещи обжалване от трето задължено лице, а не чл. 197 ДОПК. Изложени са доводи, че административният орган е нарушил разпоредбата на чл. 198 ДОПК с налагането на запор върху банкова сметка, която не е собственост на длъжника, а именно върху банковата сметка на жалбоподателя. Последният сочи, че за целите на данъчното

законодателство Д. се приема за самостоятелен субект, с права и задължения, които са различни от правата и задълженията на лицата, участващи в съответното Д., какъвто се явява длъжникът. Жалбоподателят сочи, че наложеният заповест ще му нанесе значителни вреди във връзка с изпълнение на поетите от него задължения, като същият се явява в противоречие с целта на закона и с принципа за съразмерност на налаганите обезпечителни мерки.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез пълномощника си юр. С., излага становище за неоснователност на жалбата и моли съда да я остави без уважение и да присъди на ответника юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С ПНОМ изх. № С212225-022-0048323/05.07.2021 г. за налагане на обезпечителни мерки, след като публичният изпълнител е взел предвид, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. оп описа на ТД на НАП С. с длъжник [фирма], ЕИК[ЕИК], в размер на 1 246 910,39 лв. в това число лихва 112 655,59 лв., главница 1 134 254,80 лв., на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 ДОПК във вр. чл. 195, ал. 1-3 ДОПК е наложен заповест върху налични и постъпващи суми по банкова сметка на Д. „К. И.“, код по БУЛСТАТ[ЕИК], в което длъжникът [фирма] е съдружник до размера на процентното му участие – 5 %.

На 09.07.2021 г. и на 13.07.2021 г. са постъпили жалби вх. № 2553-00-269/09.07.2021 г. и вх. № 2553-00-278/13.07.2021 г. от Д. „К. И.“ срещу ПНОМ № С212225-022-0048323/05.07.2021 г. по изп. дело №[ЕИК]/2020 г. и Заповестно съобщение изх. № С212225-146-0001580/05.07.2021 г.

С обжалваното решение № ПИ-225/22.07.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП – С., жалбите са оставени без разглеждане с мотиви за липса на процесуална легитимация на жалбоподателя. Мотивите на решаващия орган са от разпоредбите на чл. 210, ал. 1 ДОПК и чл. 9, ал. 2, изр. 2-ро ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е издадено от компетентния орган – директорът на ТД на НАП – С. и не се констатираха нарушения на формата и процедурата при издаването му. В случая спорът по делото се свежда до това има ли право гражданското дружество да обжалва действия на публичния изпълнител в обезпечително производство, насочено спрямо съдружник в него.

Съдът намира, че е правилен крайният извод на ответника в решението му за липса на процесуална легитимация на Д. „К. И.“ да оспорва действия на публичен изпълнител в обезпечителното производство, провеждано спрямо лице, участник в това дружество. По принцип гражданското дружество няма самостоятелна правосубектност и не притежава процесуална легитимация да подава жалби. Наистина, съгласно чл. 9, ал. 2 ДОПК непсонифицираните дружества в производствата по ДОПК се приравняват на юридически лица, като принудителното изпълнение се извършва срещу

участниците в тях. В случая обаче Д. не е страна в производство по ДОПК – изпълнителното и обезпечителното производство е спрямо негов съдружник, не и самото дружество. Следователно за дружеството, извън производство по ДОПК, не се фингира легитимация по силата на чл. 9, ал. 2 ДОПК и същото без качеството на отделен правен субект няма право да обжалва действията по запориране на вземането на длъжника, като единствено последният притежава активната процесуална легитимация да обжалва предприетите от публичния изпълнител действия.

Освен това Д. „К. И.“ не е сред лицата по чл. 266 ДОПК, които могат да обжалват действията на публичния изпълнител – той не е длъжник (по аргумент и от чл. 9, ал. 2, изр. 2-ро ДОПК), не е трето задължено лице, нито трето лице със самостоятелни права върху вещта (не се касае за вещ, а за вземане). За третите лица, засегнати от изпълнението, е налице друг ред за защита – иск по чл. 269 ДОПК (доколкото въобще е налице правосубектност на гражданско дружество за такъв иск).

За пълнота следва да се посочи, че неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя за противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона.

Съгласно разпоредбите на Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) с договора за дружество две или повече лица се съгласяват да обединят своята дейност за постигане на обща цел. Дружеството по ЗЗД не е търговско дружество и няма отделна отговорност от тази на лицата, които го съставят. В разпоредбата на чл. 359 ЗЗД е посочено, че всичко което е придобито от съдружниците е обща собственост на съдружниците. В разпоредбата на чл. 359 ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако не е уговорено друго, дяловете на съдружниците са равни. От това следва, че след като в настоящия случай има уговорени дялове между съдружниците – съответно 5 % за длъжника [фирма], това се отнася и до дяловете от сумите, които постъпват по банковите им сметки. Собствеността в дружествата по ЗЗД е неделима, но дялова като всеки от дяловете съответства на дяловете на всеки съдружник. Съдът не намира пречка принудителното изпълнение да бъде насочено спрямо вземания на гражданското дружество за задължения на някой от съдружниците до размера на дела му. Противното би означавало да се даде възможност на длъжниците под формата на участие в граждански дружества да укриват доходите си и да препятстват събирането на задълженията им. Разпоредбата на чл. 359 ал. 3 ЗЗД, която не позволява на съдружника в дружество по ЗЗД да иска дела си освен при излизане от дружеството или при прекратяването му касае единствено вътрешните отношения между съдружниците, но не и отношенията им с трети лица.

По изложените по горе съображения настоящият съдебен състав достига до извода, че Д. „К. И.“ не е процесуално легитимна страна да упражни правото на жалба срещу посоченото ПНОМ и запорно съобщение и решението на директора на ТД на НАП С. е законосъобразно.

С оглед изхода на делото и заявената от ответника претенция, доколкото се касае за обезпечително производство, то приложими на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК са предвидените възнаграждения по Наредбата за минималните възнаграждения на адвокатите, и конкретно чл. 10, т. 5 - за оспорване на действията на изпълнителя, се следва минимално възнаграждение в размер на 300 лв., когато жалбата се разглежда в

открито заседание.

Воден от горното, Административен съд- София - град, III отделение, 46-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. „К. И.“, код по БУЛСТАТ[ЕИК], срещу Решение № ПИ-225/22.07.2021 г. на Е. М. Н. – изпълняващ длъжността директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С..

ОСЪЖДА Д. „К. И.“, код по БУЛСТАТ[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. (триста лева).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК.

СЪДИЯ: